

FERENC PÁPA ÜZENETE A MISSZIÓK 98. VILÁGNAPJÁRA

2024. október 20.

Menjetek, és hívjatok mindenkit a menyegzőre (vö. Mt 22,9)

Kedves Testvéreim!

Az idei missziós vasárnap témáját a menyegzői lakoma evangéliumi példázatából vettem (vö. Mt 22,1–14). Ebben a példabeszédben, miután a vendégek visszautasították a meghívást, a király, a történet főszereplője így szól szolgálóihoz: „Menjetek ezért ki az útkeresztződésekre, s akit csak találtok, hívjatok meg a menyegzőre!” (Mt 22,9). Ha elgondolkodunk a példázatnak – és Jézus életének – ezen a kulcsmondatán, akkor az evangelizáció néhány fontos aspektusára világíthatunk rá. Ez mindannyiunk számára, akik Krisztus misszionárius tanítványai vagyunk, különösen is aktuális a szinódusi folyamat mostani, utolsó szakaszában. A mostani szinódus célja az, hogy a *közösség, részvétel és küldetés* mottó értelmében lendületet adjon az Egyháznak elsődleges feladatához, az evangélium hirdetéséhez.

1. „Menjetek, és hívjatok!”

A küldetés mint fáradhatatlan elindulás és hívogatás az Úr ünnepére

A király szolgálóinak adott parancsában két olyan ige áll, amely a küldetés lényegét fejezi ki: „menjetek” és „hívjatok”.

Ami az elsőt illeti, emlékezzünk arra, hogy a szolgálókat korábban már elküldték, hogy átadják a vendégeknek a király üzenetét (vö. Mt 22,3–4). Ez azt mutatja, hogy a küldetés fáradhatatlan mozdulás minden ember felé, hogy meghívjuk őket az Istennel való találkozásra és közösségre. Fáradhatatlanul! Isten, aki hatalmas a szeretetben és gazdag az irgalomban, mindig úton van minden ember felé, hogy – a közömbösség és az elutasítás ellenére is – hívja országának boldogságára. Ugyanígy Jézus Krisztus, a jó pásztor és az Atya küldötte is elindult, hogy megkeresse Izrael népének elveszett juhait, és továbbment, hogy elérje a legtávolabbiakat is (vö. Jn 10,16). Feltámadása előtt és után is azt mondta tanítványainak: „Menjetek!”, ily módon bevonva őket saját küldetésébe (vö. Lk 10,3; Mk 16,15). Ezért az Egyház továbbra is újra és újra elindul a föld végső határáig, hogy hűségesen teljesítse az Úrtól kapott küldetést, anélkül, hogy a nehézségek és akadályok kimeríthetnék vagy elbátortalaníthatnák.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak azoknak a misszionáriusoknak, akik válaszoltak Krisztus hívására, és mindent elhagytak, hogy elvigyék az örömhírt olyan, hazájuktól távoli helyekre, ahol az emberek még nem vagy csak nemrég fogadták be azt. Kedves barátaim, nagylelkű odaadásotok kézzelfogható kifejezése az *ad gentes* misszió iránti elkötelezettségnek, amelyet Jézus a tanítványaira bízott: „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19). Továbbra is imádkozzunk tehát és adjunk hálát Istennek a számos új misszionáriusi hivatásért, mely a föld végső határáig menő evangelizáció szolgálatában áll.

És ne feledjük: minden keresztény arra hivatott, hogy saját tanúságtételével mindenféle környezetben részt vegyen ebben az egyetemes misszióban, hogy az egész Egyház szüntelenül útra kelhessen Urával és Mesterével a mai világ „útkereszteződéseire”. Igen, „az Egyház mai drámája, hogy Jézus továbbra is kopogtat, de belülről, hogy engedjük őt ki. Így sokszor az Egyház »fogvatartó egyházzá« válik, mert Jézust nem engedi ki, mert őt a »sajátjának« tekinti, miközben az Úr küldetéssel érkezett hozzánk és azt akarja, hogy misszionáriusok legyünk” (*Beszéd a Világiak, Család és Élet Dikasztériuma által szervezett konferencia résztvevőihez*, 2023. február 18.). Mindannyian, akik meg vagyunk keresztelve, legyünk készek újra elindulni, ki-ki a saját élethelyzetének megfelelően, hogy új missziós mozgalmat indítsunk, mint a kereszténység hajnalán!

Visszatérve a királynak a példabeszédben szolgálóihoz intézett parancsához. Abban a kimozdulás a hívással, pontosabban a meghívással függ össze: „Gyertek a menyegzőre!” (Mt 22,4). Ez az Isten által ránk bízott küldetés másik, nem kevésbé fontos aspektusára mutat rá. Amint elképzeltük, ezek a szolgák mint hírnökök, sürgetően, ugyanakkor nagy tisztelettel és udvariassággal közvetítették az uralkodó meghívását. Hasonlóképpen annak, ahogyan az evangélium minden teremtményhez való eljuttatásának küldetésében járunk, szükségszerűen igazodnia kell azokhoz, akiknek az evangéliumot hirdetjük. Amikor a misszionárius tanítványok hirdetik a világnak „Isten üdvözítő, a meghalt és feltámadott Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretetének szépségét” (*Evangélium gaudium* apostoli buzdítás, 36), akkor ezt örömmel, türelmesen, kedvesen – a bennük működő Szentlélek gyümölcseivel (vö. Gal 5,22) – teszik; kényszer, erőszak, prozelitizmus nélkül; mindig közelséggel, együttérzően és gyengéden, Isten lét- és cselekvésmódját tükrözve.

2. A menyegzős lakomán

Krisztus és az Egyház küldetésének eszkatológiai és eucharisztikus perspektívája

A példázatban a király arra kéri szolgálóit, hogy vigyék el a fia esküvője alkalmából rendezett ünnepi vacsorára szóló meghívást. Ez a lakoma az eszkatológikus lakomára utal, az örök üdvösség képe Isten országában, amely már megvalósult Jézusnak, a Messiásnak és Isten Fiának eljövételével, aki bőséges életet adott nekünk (vö. Jn 10,10). Ezt a bőséget jelképezi annak az időnek „bőségesen, a legfinomabb ételekkel, a válogatott, erős színborral” megterített asztala, amikor Isten „örökre megsemmisíti a halált” (vö. Iz 25,6–8).

Krisztus küldetése az idők teljességéhez kapcsolódik, ahogyan azt igehirdetése kezdetén kijelentette: „Beteljesedett az idő, és már közel van Isten országa” (Mk 1,15). Krisztus tanítványai pedig arra kaptak meghívást, hogy folytassák Uruk és Mesterük küldetését. Ebben az összefüggésben idézzük fel a II. Vatikáni Zsinat tanítását az egyház missziós elkötelezettségének eszkatológiai természetéről: „Így tehát a missziós tevékenység ideje az Úr első és második eljövetele közé esik [...]. Mielőtt ugyanis eljön az Úr, minden népnek hirdetni kell az evangéliumot” (*Ad gentes* határozat, 9).

Tudjuk, hogy az első keresztények missziós buzgóságának erős eszkatológiai dimenziója volt: érezték az evangélium hirdetésének sürgető voltát. Ma is fontos szem előtt tartanunk ezt a horizontot, mert ez segít azok örömeivel evangelizálni, akik tudják, hogy „közel van az Úr”, és azok reményével, akik afelé töreksenek, amikor mindannyian Krisztussal leszünk az ő menyegzőjén, Isten országában. Amíg tehát a világ a fogyasztás, az önző jólét, a felhalmozás és az individualizmus különböző „lakomáit” kínálja, addig az evangélium mindenkit az isteni lakomára hív, ahol az Istennel és másokkal való közösségben az öröm, a megosztás, az igazságosság és a testvériség uralkodik.

Az életnek ezt a Krisztus ajándékozta teljességét már most előre jelzi az eucharisztikus lakoma, melyet az Egyház az Úr parancsára és az ő emlékére ünnepel. Így az eszkatologikus lakomára való meghívás, melyet az evangélium hirdetése által mindenkihez elviszünk, belsőleg összekapcsolódik a meghívással az eucharisztikus asztalhoz, ahol az Úr az ő igéjével, valamint testével és vérével táplál bennünket. Ahogyan XVI. Benedek pápa tanította, „minden eucharisztikus ünneplésben szentségileg megvalósul Isten népének eszkatologikus egyesülése. Az eucharisztikus lakoma számunkra a végső lakoma elővételezése, amelyet előre hirdettek a próféták (vö. Iz 25,6–9), és amelyet az Újszövetség mint »a bárány menyegzőjét« (Jel 19,7.9) írja le, amelyet a szentek közösségének örömeiben ünnepelnek” (*Sacramentum caritatis* szinódus utáni apostoli buzdítás, 31).

Ezért Isten mindannyiunkat arra hív, hogy minden eucharisztikus ünneplést intenzívebben éljünk meg annak minden dimenziójában, különösen az eszkatologikus és missziós dimenziójában. Ebben az összefüggésben megismétlen: „Nem járulhatunk az eucharisztikus asztalhoz anélkül, hogy ne engednénk bevonni magunkat abba a misszióba, amely Isten szívéből kiindulva minden embert el akar érni” (uo. 84). Az eucharisztikus megújulás, amelyet dicséretes módon sok helyi egyház előmozdít a mostani, Covid utáni időszakban, szintén alapvető fontosságú lesz abban, hogy újból felébressze minden hívőben a missziós szellemet. A lehető legnagyobb hittel és szívből jövő lendülettel kellene minden szentmisén kimondanunk az akklamációt: „Halálotat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”

Ebben az összefüggésben a 2025-ös szentévre előkészítő, az imádságnak szentelt évben mindenkit arra biztatok, hogy tegye intenzívebbé a szentmisén való részvételét és az Egyház evangelizációs küldetéséért végzett imádságát. Az Egyház a Megváltó szavának engedelmeskedve az eucharisztikus és liturgikus ünneplésben soha nem szűnik meg a Miatyánk imádsággal és a „Jöjjön el a te országod” kéréssel Istenhez fordulni. Így a mindennapi imádság és különösen az eucharisztia a remény zarándokaivá és misszionáriusaivá tesz bennünket az úton az Istenben való örök élet felé, a menyegzői lakomára, amelyet Isten minden gyermeke számára készített.

3. „Mindenkit”

Krisztus tanítványainak egyetemes küldetése és az egészen szinodális-missziós Egyház

A harmadik és utolsó megfontolás a király meghívásának címzettjeire vonatkozik: „mindenkit”. Amint korábban hangsúlyoztam, „ez a küldetés szíve: ez a »mindenkit«. Anélkül, hogy bárkit is kizárnánk. Mindenkit. Így minden egyes missziónk Krisztus szívéből fakad, hogy ő mindenkit magához vonzzon” (*Beszéd a Pápai Missziós Művek közgyűlésének résztvevőikhez*, 2023. június 3.). Krisztus evangéliuma még ma, a megosztottság és konfliktusok által szétszakított világban is az a szelíd és erős hang, amely az embereket a találkozásra, egymás testvérként való elismerésére és a sokféleség harmóniája fölötti örömeire hívja. Isten azt akarja, hogy hogy „minden ember üdvözljön

és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim 2,4). Ezért missziós tevékenységünk során soha ne felejtsük el, hogy azért vagyunk küldve, hogy mindenkinek hirdessük az evangéliumot, „de nem mint akik új terhet raknak rájuk, hanem mint akik örömet osztanak meg, szép távlatot mutatnak és kívánatos lakomára hívnak” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 14).

Krisztus misszionárius tanítványainak mindig szívükön viselik a minden emberről való gondoskodást, legyenek azok bármilyen társadalmi vagy erkölcsi helyzetben. A lakomáról szóló példabeszéd szerint a szolgák a király kérésének megfelelően „összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, jókat, gonoszokat egyaránt” (Mt 22,10). Sőt, éppen a „szegények, bénák, vakok és sánták” (Lk 14,21), vagyis a társadalom legutolsó és peremre szorult tagjai a király különleges vendégei. Vagyis a Fiú menyegzői lakomája, melyet Isten készített, mindig mindenki előtt nyitva áll, mert az ő szeretete mindannyiunk iránt hatalmas és feltétel nélküli. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16). Mindenki, minden férfi és minden nő címzettje Isten meghívásának, hogy az ő átalakító és megváltó kegyelmében részesedjen. Mindössze annyit kell tennünk, hogy igent mondunk erre az ingyenesen adott isteni ajándékra, befogadjuk azt, és hagyjuk, hogy általa átalakuljunk, és beleöltözködjünk mint „menyegzős köntösbe” (vö. Mt 22,12).

A mindenkiért való misszió mindenkitől elkötelezettséget igényel. Ezért szükséges, hogy folytassuk az utat egy teljesen szinodális-missionárius, az evangélium szolgálatában álló Egyház felé. A szinodalitás már önmagában misszionárius, és megfordítva, a misszió mindig szinodális. Ezért a szoros missziós együttműködés ma minden korábbinál sürgetőbbnek és szükségesebbnek tűnik, mind az egyetemes Egyházban, mind pedig a részegyházakban. A II. Vatikáni Zsinat és elődei nyomán a világ minden egyházmegyéjének figyelmébe ajánlom a Pápai Missziós Művek szolgálatát mint a legfőbb eszközt annak, „hogy a katolikusokat már gyermekkoruktól kezdve igazán egyetemes és missziós lelkület hassa át, s lehet jó eredménnyel szervezni olyan gyűjtéseket, melyekből szükségletei arányában valamennyi misszió részesedik” (*Ad gentes* határozat, 38). Ezért a missziós vasárnapon a helyi egyházakban tartott gyűjtés egésze az *általános szolidaritási alapba* kerül, majd a Hitterjesztés Műve a pápa nevében az Egyház összes missziójának szükségleteire fordítja. Kérjük az Úr vezetését és segítségét, hogy szinodálisabb és misszionáriusabb Egyházzá váljunk (vö. *Homília a Püspöki Szinódus Rendes Közgyűlésének záró szentmiséjén*, 2023. október 29.).

Végül tekintsünk Máriára, akit Jézus egy menyegzőn, nevezetesen a galileai Kánában ajándékozott meg első csodájával (vö. Jn 2,1–12). Az Úr bőséges újbort adott a násznépnek és az összes vendégnek, jelül annak a menyegzőnek, amelyet Isten az idők végén mindenkinek készít. Ma is kérjük anyai közbenjárását Krisztus tanítványainak evangelizáló küldetéséhez. Anyánk örömeivel és gondoskodásával, a gyengédség és szeretet erejével (vö. *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 288) menjünk és vigyük tovább a Megváltó Király meghívását mindenkire! Szűz Mária, az evangelizáció csillaga, imádkozz érettünk!

Kelt Rómában, Lateráni Szent Jánosnál, 2024. január 25-én, Szent Pál megtérésének ünnepén.

Ferenc